

לכבוד:

ראש הממשלה, בנימין נתניהו
שר הביטחון, אביגדור ליברמן
שר החינוך, נפתלי בנט
ראש המטה הכללי, רא"ל גדי אייזנקוט

מכתב השמיניסטיות 2017

— מכתב זה מתייחס לכלל המינים והמגדרים —

אנו, צעירות כותבות מכתב זה, כהצהרה על סירובנו להתגייס לצבא. הצבא מוציא לפועל מדיניות ממשלתית גזענית המפרה זכויות אדם בסיסיות, המפעילה חוק אחד לישראלים וחוק אחר לפלסטינים באותו שטח. לכן החלטנו שלא לקחת חלק בכיבוש ובדיכוי של העם הפלסטיני, שמפריד בני אדם לשני מחנות עוינים. כי כל עוד אנשים חיים תחת כיבוש השולל מהם זכויות אדם וזכויות לאומיות, לא נוכל להגיע לשלום.

למעלה מחמישים שנה נשללות הזכויות של העם הפלסטיני, באמצעות גדר ההפרדה שמשסעת את הגדה המערבית, המצור שמוטל על עזה, ואמצעים רבים נוספים. התנחלויות מבתרות את הגדה ומנתקות את הפלסטינים זה מזה במובלעות, בחתירה למנוע רצף טריטוריאלי. אדמות פלסטיניות פרטיות מופקעות לטובת הקמת התנחלויות, בתים נהרסים על בסיס קבוע, ונפגעת הזכות לחשמל ומים נקיים עבור מאות אלפי אנשים. כמו כן, נשללות מהפלסטינים זכויות פוליטיות בסיסיות, לרבות הזכות לחופש ביטוי ומחאה והזכות להשתתף בבחירות דמוקרטיות ברשות הפלסטינית. החופש לדווח ולהפיץ מידע על המתרחש נשלל גם הוא, במעצר עיתונאים ובצנזורה. מעגל השנאה, האלימות והטרור הורס את חייהם של הפלסטינים והישראלים. כדי להיטיב עם החיים של כולנו בין הירדן לים חייבים לסיים את הכיבוש ולהגיע לשלום. כבר חמישים שנה המצב "הזמני" מתמשך, ולא נוסף לתת לכך יד.

המיליטריזם נטוע בחברה הישראלית ובתודעה האישית שלנו. ילדי גן המבקרים בתערוכות הצבא, קצינים המרצים בבתי-ספר, תרגילי האש החיה בתיכונים, ומסרים מיליטנטיים במקצועות הלימוד השונים. כך אנו מכשירות את ילדינו להיות חיילים במלחמה הבאה, בלי לחשוב שיש ברירה. המיליטריזציה בישראל יוצרת את ההצדקות והנכונות הרגשית, לא רק להתגייסות, אלא גם לנכונות לפגוע ולהרוג את האחר. במציאות בה הצבא הוא ערך עליון בחברה, אנו יוצאות כנגד התפישה המקדמת מלחמה וסכסוך במקום פשרה ושלום. בסירובנו, אנו מביעות את התנגדותנו לאידאולוגיה המיליטריסטית.

גם החלוקה המעמדית של החברה הישראלית קשורה למדיניות הכיבוש וההתנחלויות; מדיניות המנוגדת לאינטרסים של מעמד העובדים בשירות בעלי ההון. ניצול כוח העבודה הפלסטיני מהשטחים מצרף עובדים חסרי זכויות למערכת הקפיטליסטית בישראל, ובכך מחזק את הטייקונים. הם ניזונים כלכלית מהכיבוש, דרך תעשיית נשק ובניית גדר ההפרדה, בניגוד למעמד העובדים בישראל המפסיד מכך שהמיסים שהוא משלם מועברים להתנחלויות במקום לרווחה, חינוך ובריאות. מערכת כובשת זו גם כופה עלינו לחיות תחת תלות כלכלית בסחר עם ארה"ב ומדינות נוספות, ובתמיכתן הכלכלית באינטרסים הצבאיים של ישראל. כל אלו דוגמאות לכך שצדק חברתי בישראל לא יושג ללא סיום הכיבוש. איננו מסכימות להקרבת איכות החיים של שני העמים על מזבח ארץ ישראל השלמה.

מעדויות של חיילים ושל בכירים לשעבר במערכת הביטחון, למדנו שלא שם נמצאת האפשרות לשינוי, ושהמציאות של הכיבוש מונעת מאיתנו לשנות מבפנים. הכוח לשנות את המציאות לא נמצא אצל החייל הבודד אלא אצל המערכת ככללה, וגם האשמה אינה של החייל הבודד, אלא של הצבא והממשלה. את המערכת הזו אנו דורשות לשנות, ואיתה לא נשתף פעולה כל עוד היא מוסיפה לפעול למען מטרה המנוגדת למצפוננו.

שנים של שליטה צבאית על האוכלוסייה הפלסטינית ואין סוף נראה לעין. עם שלם נמצא תחת הסתה ממוסדת ומכוונת נגד הפלסטינים שבשני צידי קו הירוק. ואנחנו כאן, צעירות סביב גיל הגיוס, מאזורים שונים בארץ ורקעים חברתיים שונים, מסרבות להאמין למערכת ההסתה, מסרבות להשתתף בזרוע הדיכוי והכיבוש של הממשלה. אנו מסרבות להתגייס ולשרת בצבא מתוך מחויבות לערכי השלום, הצדק

והשוויון, מתוך ידיעה כי ישנה מציאות אחרת אשר נוכל ליצור ביחד. אנו קוראות לבנות גילנו לשאול בעצמן, האם השירות הצבאי אכן פועל למען מציאות זו?